

Hồ Linh

Sau đó, bữa cơm tối được dọn ra để đãi ông thầy. Ba người trò chuyện đến gần sáng mới chia tay đi nghỉ.

Sáng hôm sau, Michael tạ ơn ông thầy hai trăm đô la và tiễn ông cụ tới tận đầu phố, mới chia tay.

Ông thầy cũng rất thỏa mãn, cảm ơn mãi.

Trở lại nhà Dân, Michael chợt lóe một ý tưởng kỳ dị...và quan trọng. Tuy nhiên, chàng không thổ lộ gì với vợ chồng anh ta. Sau bữa cơm trưa, Michael thư thả nói với họ:

- “Cảm ơn anh chị mấy bữa nay. Mọi chuyện ở đây coi như đã xong. Bây giờ chào anh chị, tôi về Đà Nẵng.”

Vợ chồng Dân cũng không dám giữ chàng ở lại thêm.

Xế trưa, Michael thử rời nhà Dân bằng con đường hầm sau tủ áo phòng Lý để ra chỗ đậu xe, rồi lái về Đà Nẵng. Dù đêm qua đi lần mò trong đêm tối, lúc này chàng cũng nhận thấy hình như cảnh sắc có phần nào khác khi ấy, nhất là lúc xe tới con phố vào thành, sự khác biệt càng thấy rõ...Bây giờ nhà cửa hai bên lấn chiếm ra lề đường khiến đường chạy xe hẹp hẳn lại, không rộng thênh thang như hồi đêm. Michael bùi ngùi nhớ lại cảnh tượng lúc chàng bỏ nạng giữa đường, trong đêm vắng vẻ. Thực tội nghiệp. Hai mươi năm qua, không một lời hứa hẹn của nàng, nhưng chàng chưa hề lập gia đình. Biết đâu đây là số mệnh, nhờ phép màu mà ngày hôm nay chàng sẽ may mắn gặp lại người xưa.

Khu nhà dòng Saint Paul không mấy thay đổi, duy ngọn tháp chuông bị hư hại một chút mái vì bom đạn thời chiến tranh, chưa được sửa chữa. Giàn bông giấy màu tím nhạt vẫn nở rộ hoa như xưa, che lấp một bên cổng tu viện. Nghe tiếng chuông gọi cửa, một bà dòng

Nhan Sắc Mấy Độ

già nua ra đón khách. Sau khi Michael tự giới thiệu là anh lính Mỹ dạy Anh Văn ngày xưa, mới sang Việt nam, xin vào thăm nhà dòng, chàng được tiếp đón rất niềm nở.

Cả năm dì Phước còn lại trong khu tu viện rộng lớn này đều ra tiếp Michael để nghe chàng kể chuyện nước ngoài. Các bà cứ nhìn bộ râu màu nâu đậm của chàng tỉm tỉm cười với nhau, vì nó đã làm cho Michael ngày nay khác hẳn hình ảnh trẻ trung của chàng trước kia, và hết bà này tới bà kia thay nhau khen ngợi giọng nói tiếng Việt khá lưu loát của chàng. Riêng dì Marie già đi nhiều. Miệng bà móm mém trông tội nghiệp. Michael để trong phong bì, biểu nhà dòng một ngàn đô la, khiến mọi người đều cảm động.

Sau chuyện hàn huyên, Michael xin phép gặp riêng dì Marie. Khi chỉ còn hai người, Michael nhắc lại chuyện người con gái tên Lý mà đêm...nào tìm tới đây xin cứu giúp. Phải, đêm nào đó...xa xưa đối với dì...và Lý, nhưng chỉ là...mới xảy ra đêm qua đối với Michael!

Dì Marie gật đầu khiến Michael bàng hoàng, nhất là khi dì thân mật kể:

- “Gần hai mươi năm rồi...cô ấy sống ở đây, có giữa ăn giữa, có muối ăn muối...thực là tội nghiệp.” Dì lắc đầu, tìm Michael đập mạnh và mau, như muốn phá lồng ngực, trong khi dì Marie vô tình, kể lể: “Đêm đó cô ấy đưa tấm ảnh của Michael ra, sơ biết là ‘ông giáo sư’ nhờ cậy...và lại người ta đang gặp hoạn nạn...nên sơ rất vui lòng để Lý ở lại.”

Sự vui mừng làm Michael luống cuống, chàng lắp bắp:

- “Bây giờ...con có thể gặp Lý được không?” Chàng lo lắng nhìn dì Marie...

- “Được chứ”, Michael ù tai...vì câu trả lời của dì. Dì mỉm cười, đứng dậy nói: “Ngồi chờ chờ sơ tìm cô ấy ra. Chắc là Lý đang bận với mớ quần áo may gấp cho mấy người trên phố...”

Michael ngẩn ngơ nhìn dì Marie đi vào trong. Thực sự đã xảy ra như thế ư? Chàng hồi hộp chờ đợi giây phút giáp mặt với ‘người trong mộng’ thực sự là người trong mộng!

Lòng Michael vô cùng bồn chồn...

Không lâu, dì Marie đi ra với một phụ nữ nhỏ nhắn, phục sức đen tuyền, nhã nhặn. Michael sững sờ nhìn nàng. Những nét thân thương còn nguyên vẹn trên khuôn mặt nhu hiền của nàng. Ba mươi mấy tuổi rồi còn gì...trẻ trung được như vậy là may lắm!

Gặp Michael, Lý cũng kinh ngạc đến không thốt nên lời. Những việc xảy ra trong hoàn cảnh càng kịch động, người ta càng nhớ rõ và lâu bền. Vì thế, hình ảnh vị ân nhân đêm xưa như đã khắc sâu trong tâm trí của Lý. Người ấy đang đứng trước mặt nàng đây. Rồi khi được cho biết ông Mỹ này nhận là Michael...Lý trở nên vô cùng bối rối. Nàng cau mày, đưa tay chỉ chàng rồi lại vội buông xuống, miệng ấp úng:

- “Là Michael đây?” Nàng lắc đầu, quay mặt đi, thều thào than: “Chúa ơi, làm sao tôi hiểu nổi...!”

Dì Marie hơi cau mày khi nghe Lý than.

Michael biết có nói ra câu chuyện kỳ diệu của chàng với nàng lúc này, chắc chẳng ai tin nổi. Chàng đang băn khoăn không biết làm thế nào để Lý yên tâm đã nhận

không lầm người, Michael bỗng nhớ tới tấm ảnh đêm trước chàng đã đưa cho nàng:

- “Lý, còn giữ tấm hình tôi đưa đêm hôm đó không?” Quả thực, chuyện này chỉ có hai người biết.

Lý trở mặt nhìn chàng, gật đầu: “Ảnh của...?”

- “Của tôi...của Michael đó.”

Tay Lý run run mở ví, lấy tấm ảnh ngày trước đưa ra cho Michael làm chàng vừa mừng, vừa cảm động...Nàng đã giữ nó bên người, như một báu vật. Dì Marie ghé mắt xem tấm ảnh, rồi gật đầu, nói chen vào:

- “Đúng tấm ảnh hôm Lý tới đây đưa cho sơ...nhận ra ‘ông giáo sư’ nên sơ mới cho Lý ở lại đây” Quay sang Lý, bà cười lớn: “Michael đây chứ ai...mà chị không nhận ra à? Bộ chị tưởng Michael phải là một thanh niên hăm mốt, hăm hai như cách đây gần hai mươi năm sao?” Dì không hiểu chuyện giữa hai người...nên trách thế.

Trong lúc đó, Michael cũng lấy tấm hình của Lý mà chàng đã gỡ từ cánh cửa tủ áo ra, đưa cho nàng xem, rồi nói:

- “Tấm ảnh này...tôi lấy từ cánh tủ áo của Lý...Lý còn nhớ ra nó không?”

- “Nhớ chứ...” Nàng dịu dàng nhìn chàng: “Lý chụp vào cái thời...đó mà.”

Dì Marie bỏ đi lúc nào, chỉ còn lại hai người, Michael mới chậm rãi:

- “Lý đừng thắc mắc về chuyện đêm hôm xưa...Lý được cứu vào đây...nữa, nói ra dài dòng lắm...không có thì giờ. Để thưởng thẳng tôi sẽ giải thích cho Lý hiểu sau...nhất là tôi muốn Lý đi gặp một người...”

Lý ngắt lời:

- “Ai?”

- “Anh Dân.”

Lý gật đầu chấp nhận lời nói của ‘ân nhân’, dù nàng vẫn còn đôi chút hoang mang. Vì thế, nàng run run để cho Michael nắm nhẹ tay mình, bên tai nghe lời chàng thoảng qua:

- “Lý tin lời tôi chứ?”

Mắt nàng sáng lên:

- “Từ trước tới nay...anh nói gì...Lý chả tin!”

Nói xong, nàng bẽn lẽn quay đi tránh ánh mắt chàng.

Michael gật đầu vừa ý, nhìn vào trong, rồi nói:

- “VẬY là được...mình xin phép các dì ra phố chơi một chút, được không? Tôi nhớ bát cơm chiên với trứng ngày xưa...vô cùng. Phải, nhớ vô cùng.”

- “Anh lại điệu Lý rồi...”

Nói thế, nhưng lòng nàng rộn lên niềm hạnh phúc ngọt ngào. Tuy vẫn còn ngẩn ngơ vì sự xuất hiện đột ngột của Michael, người nàng đã cứu...và cũng đã cứu mạng nàng, người mà nàng biết rất yêu thương nàng...nhưng nàng đã phải làm ngơ mối tình chân thật đó vì quan niệm hẹp hòi của gia đình trước đây. Bây giờ, nghe chàng nhắc tới những kỷ niệm ngày xưa khiến nàng thêm tin tưởng, nên mỉm cười thích thú.

Vừa lúc đó, dì Marie từ trong đi ra, nói:

- “Michael có thì giờ đưa Lý ra phố chơi không?”

Bà nhìn hai người với ánh mắt chứa chan cảm tình, tiếp: “Không ngờ có ngày gặp lại nhau, phải không? Hãy cảm ơn Chúa!”

Michael nói xa xôi cho dì yên lòng:

- “Dạ, thực không ngờ... Suốt mười mấy năm qua...con vẫn sống độc thân đó...sơ thấy có tội nghiệp con không cơ chứ?”

Michael vừa nói, vừa liếc xéo Liên.

Dì lắc đầu, cười, đáp lại cho vui câu chuyện:

- “Thế mà ông giáo sư còn than...chẳng bù trong thời gian đó, chúng tôi bị giam hãm, coi cút, nghèo khổ ở trong này...”

- “Thực khổ cho các dì. Chúng con cũng cảm ơn nhà dòng đã cứu giúp Lý...nuôi Lý trong những ngày khó khăn đó” Chàng cười, nhìn Lý: “Bây giờ xin phép nhà dòng cho con đưa Lý ra phố...Chiều, chúng con sẽ về.”

Dì gật đầu, khuyến khích:

- “Được, anh chị đi đi...không cũng muộn rồi.”

Lý xin phép vào trong thay áo. Còn lại một mình với Michael, dì Marie gật đầu, khen:

- “Michael tinh mắt đấy...Lý được lắm...ngoan ngoãn, chịu khó...và lương thiện như một nữ tu.”

- “Cảm ơn sơ đã giúp đỡ Lý bấy lâu” Michael nhìn sơ, nói xa xôi: “Sơ cho phép Lý ở đây thêm một thời gian nữa...để con lo giấy tờ bảo lãnh cho cô ấy...”

Dì Marie hiểu ý, gật đầu:

- “Được, không trở ngại gì hết.”

- “Không lâu đâu dì...nhưng cũng còn tùy ở Lý nữa.”

Lúc đó, Lý bẽn lẽn với chiếc áo dài màu xanh nhạt vừa từ trong đi ra khiến cả hai quay lại nhìn nàng trêu mếu.

Michael tiến đến bên, thân mật nắm lấy tay nàng, mỉm cười:

- “Mình đi được rồi chứ, cô giáo?”

Lý giật mình, cảm động về từ ‘cô giáo’ mà ngày xưa Michael thường dùng gọi nàng để tỏ sự thân thương. Nhưng, khi nghe Michael gọi nàng như thế, dì Marie ngạc nhiên, tròn đôi mắt nhìn theo...cho tới khi hai người khuất sau giàn bông giấy ngoài cổng tu viện.

Hài Nhi Nào Đây?

Quanh đây thực quạnh quẽ.

Ánh đèn nê-ông trắng bệch một màu bệnh hoạn. Ông bác sĩ dựa lưng vào thành ghế, hai bàn tay đan vào nhau, mắt lim dim, lắng nghe những hoa tuyết rơi rất nhẹ vào mặt cửa kính sau lưng. Mới năm giờ chiều mà nên ngoài trời đã tối. Chiều Christmas Eve mà phải trực trong bệnh viện thì quả là buồn chán. Có tiếng gõ cửa rất nhẹ, tiếng vịn tay nắm, bác sĩ giật mình ngồi ngay lại, hai tay để lên bàn, ngược mặt chờ đợi.

Bóng áo trắng của cô y tá lặng lẽ lách vào. Tiến đến bên bàn bác sĩ, cô đặt cái hồ sơ màu đỏ trước mặt ông, khẽ nói: